

[Nielsen-Man.]

sparelsen er størst for Ikke-Forsørgere, mindre for Forsørgere med indtil 3 Børn, medens Forsørgere med 4 Børn og derover endog kan faa en større Arbejdsløshedsunderstøttelse end efter de nugældende Regler, forudsat at man derved ikke kommer saa højt op, at vedkommende falder for $\frac{4}{5}$ -Grænsen. Der er altsaa ingen, der kan bestride, at det foreliggende Lovforslag er udarbejdet med social Forstaaelse og med Hensyntagen til Familier med Børn. Jeg synes, det er uomtvisteligt, at det netop er de børnerige Familier, der har og særlig under Krigen og Besættelsen har haft det svært.

Det ene Hovedprincip i dette Lovforslag angaar de arbejdsløshedsforsikrede, det andet, som ikke er mindre væsentligt, de arbejdsfordelte. Lovforslagets Gennemførelse vil betyde, at Arbejdsfordelingsgodtgørelsen fremtidig bliver lig med Arbejdsløshedsunderstøttelsens Satser; det betragter jeg som rigtigt, og jeg haaber, det vil medføre, at den, i hvert Fald efter min Mening, alt for udstrakte Brug, der har været gjort af Arbejdsfordelingsordningen, nu bliver indskrænket en Del.

Hele Arbejdsfordelingsordningen byggede jo oprindeligt paa et Forsikringsprincip, paa — det maa man ikke glemme — den saakaldte Lønkat, som senere bortfaldt, og efter at den er bortfaldet, er der her Tale om et rent Statstilskud til Arbejdsfordelingen. Jeg synes, at man ikke maa se bort fra dette, naar man taler om Arbejdsfordelingsordningen. Der var under Krigen og Besættelsen gode Grunde til at indføre og opretholde denne Arbejdsfordeling, og der er ogsaa blevet gjort udstrakt Brug af den, saa meget, at der har været Tale om en Statsudgift paa over 100 Mill. Kr. inden for et enkelt Finansaar. Men efterhaanden som vi igen nærmer os normale Tilstande, maa ogsaa mange af Krigstidens Særordninger ophøre. Alene Betragtninger over vor økonomiske Situation — og den er saa sandt ikke lys — kan bringe os ind paa Refleksioner over, om vi kan opretholde det nuværende Udgiftsniveau i Fremtiden. Dertil kommer — og det er for mig det væsentligste —, at den Forhøjelse af Arbejdsfordelingsgodtgørelsen, der blev indført ved den førnævnte Lovanordning, efter manges, ogsaa uvildiges Skøn har bevirket, at Arbejdsfordelingen er blevet indført ogsaa paa Omraader, hvor den ikke naturligt hører hjemme, ja, selv paa Omraader, hvor der hersker en følelig Mangel paa Arbejdskraft. Jeg tror jeg tør sige,

at i mange Tilfælde virker denne Arbejdsfordeling, der er tænkt som en Støtte til Arbejderne, der uden den vilde være blevet arbejdsløse, som en direkte Hindring for Fremskaffelse af den fornødne Arbejdskraft. Vi kender alle sammen Eksempler paa, at der er Arbejdere — jeg skal ikke sige, om der er faa eller mange —, der nægter at tage Arbejde i Virksomheder, hvor der ikke er Arbejdsfordeling, selv om der er stadig Arbejde.

Nu vil jeg ikke, at man skal opfatte dette som et Angreb paa Arbejderklassen; der er jo inden for alle Lag i Befolkningen Folk, som ikke helt forstaa deres Ansvar. Jeg tør godt i samme Forbindelse vedstaa, at der ogsaa inden for andre Dele af Folket kan paapeges lignende Mangler, men nu er det specielt det Omraade, det foreliggende Lovforslag vedrører, vi behandler, og at der har været Tale om Misbrug her, tror jeg ingen vil bestride. Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Josef Andersson vil bestride, at mange Steder, hvor man har gennemført Arbejdsfordelingsordningen, burde den ophøre. Den er jo nu ophævet nogle Steder, og jeg tror ikke, det ærede Medlem vil staa op paa denne Talerstol og sige, at det er med Urette, det er sket. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem vil paastaa, at den Forhøjelse af Arbejdsfordelingsgodtgørelsen, som blev gennemført ved Lovanordningen af 20. Marts 1945, ikke har været medvirkende til, at Arbejdsfordelingsordningen er blevet misbrugt, saaledes som den er.

Jeg saa med stor Interesse, at der i „Social-Demokraten“ for den 18. Januar 1946 var et Indlæg angaaende dette Forhold fra en Tillidskvinde inden for den faglige Organisation. Denne Tillidskvinde siger bl. a.:

„Det er jo almindeligt udbredt, at Arbejderne misbruger Fordelingsloven“ og saa følger hun til:

„og i Særdeleshed Kvinderne“, og derefter forklarer hun, hvorfor det netop er blandt Kvinderne, Misbrugene finder Sted. Men det er altsaa almindelig kendt, at der sker saadanne Misbrug, og det maa, synes jeg, indicere, at man søger at fjerne Aarsagen til, at disse Misbrug opstaar.

I det samme Indlæg er der peget paa en anden Slagside ved Arbejdsfordelingsordningen. Den nævnte Tillidskvinde peger paa, at ogsaa Arbejdsgiverne i visse Tilfælde misbruger Arbejdsfordelingsloven; de føler sig paa en vis Maade tvunget til det, dels for at holde Arbejdskraften ved Virksomheden, dels maaske ogsaa fordi de gerne vil